

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

de heer Freddy Horion

tegen

Het Nieuwsblad en Cédric Lagast, Geert Neyt en Steven De Bock, journalisten

Met een brief van 16 december 2010 dient advocaat Vincent Vereecke namens zijn cliënt, de heer Freddy Horion, klacht in tegen Het Nieuwsblad en tegen de journalisten Cédric Lagast, Geert Neyt en Steven De Bock. Aanleiding zijn enkele artikelen, gepubliceerd in Het Nieuwsblad van 16 november 2010, 24 november 2010 en 29 november 2010. Namens de krant en de journalisten heeft financieel en administratief manager Toon van den Meijdenberg gereageerd met een brief van 11 maart 2011. Advocaat Vereecke heeft daarop gerepliceerd met een brief van 26 april 2011.

De rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 5 juli 2011. Namens klager was zijn advocaat Vincent Vereecke aanwezig. Voor Het Nieuwsblad en de drie journalisten verscheen Toon van den Meijdenberg, financieel en administratief manager.

DE FEITEN

Klager is in 1980 door het assisenhof van Oost-Vlaanderen veroordeeld tot de doodstraf wegens zijn aandeel in een vijfvoudige moord in Sint-Amandsberg. Naar aanleiding van een roofmoord in 2010 op een gezin in Wemmel publiceert Het Nieuwsblad op 16 november 2011 een artikel van Cédric Lagast met als titel 'Parallellen met moorden van Horion'. Daarin behandelt hij de gelijkenissen en verschillen tussen de twee moordzaken. Op 24 november 2011 publiceert de krant twee artikelen van Geert Neyt, met als titel resp. 'Ik voelde dat hij het had gedaan' en 'Toen ik zijn lip zag trillen, wist ik: hij heeft het gedaan'. Hierin worden de omstandigheden van de moord in Sint-Amandsberg uitvoerig beschreven. Op 29 november 2011 publiceert de krant een artikel van Steven De Bock met als titel 'Vergrijzing stilaan ook probleem achter de tralies'. Hierin bespreekt de journalist de toename van het aantal 60-plussers in de Belgische gevangenisbevolking en de gevolgen die dit met zich meebrengt. Het artikel wordt geïllustreerd met een archieffoto van klager.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

In zijn klachtbrief voert advocaat Vereecke meerder bezwaren aan tegen de diverse artikelen in Het Nieuwsblad, zoals de schending van de privacy van zijn cliënt, het gebrek aan terughoudendheid bij het vrijgeven van details over feiten uit het verleden en het onverantwoord gebruik van een archieffoto van zijn cliënt. Op de hoorzitting verduidelijkt advocaat Vereecke dat de klacht in essentie neerkomt op de vraag in hoeverre zijn cliënt, net als andere veroordeelden, recht heeft op vergetelheid. Zoals anderen heeft Freddy Horion immers het recht om na verloop van tijd vergeten te worden voor feiten die nu al meer dan dertig jaar in het verleden liggen. Klager ziet niet in waarom zijn foto wordt gebruikt ter illustratie van een problematiek waarmee hij strikt genomen niets te maken heeft, zoals de

vergrijzing in de gevangenissen. Het telkens weer oprakelen van het verleden van Horion, heeft een negatieve impact op zijn aanvraag tot vervroegde invrijheidsstelling en is dan ook onverantwoord.

Namens Het Nieuwsblad en de drie journalisten betoogt manager van den Meijdenberg dat de zaak-Horion bekend staat als een van de zwaarste moordzaken in de Belgische geschiedenis. De feiten waren zo ernstig, dat klager een begrip is geworden in het collectieve geheugen. Toen Horion na zijn arrestatie tot tweemaal toe wist te ontsnappen, stond het land op zijn kop. Horion is dan ook een historische figuur geworden, en kan zich daarom niet beroepen op een zogenaamd recht op vergetelheid. Het is daarom verdedigbaar dat in de pers parallellen worden getrokken wanneer er zich feiten voordoen die vergeleken kunnen worden met de moordzaak waar Horion bij betrokken was, of wanneer zijn foto gebruikt wordt ter illustratie van een artikel over de vergrijzing in de gevangenis.

BESLISSING

De ‘Richtlijn over identificatie in een gerechtelijke context’, gekoppeld aan artikel 23 van de Code van de Raad voor de Journalistiek, is duidelijk: *‘2.1. De herintegratie in de maatschappij van een veroordeelde, zijn reclassering, of het lange tijdsverloop na de veroordeling, zijn elementen waarmee de journalist rekening houdt om terughoudend te zijn met identiteitsgegevens.’*

Dit betekent concreet dat, met het verstrijken van de tijd, een veroordeelde er geleidelijk meer recht op heeft om niet (meer) met naam of met een afbeelding geïdentificeerd te worden.

De ‘Richtlijn over identificatie in een gerechtelijk context’ geeft echter ook aan dat hierop uitzonderingen mogelijk zijn:

‘2.3. Volledige identificatie en herkenbare beelden kunnen alleen onder één van volgende voorwaarden, die de redactie moet kunnen motiveren:

- *Het maatschappelijk belang rechtvaardigt de volledige identificatie.*
- *De veroordeelde is een publiek persoon en het maatschappelijk belang rechtvaardigt zijn volledige identificatie.*
- *De ernst van de feiten rechtvaardigt de volledige identificatie.*
- *De veroordeelde komt zelf met zijn verhaal naar buiten en maakt geen bezwaar tegen volledige identificatie.’*

Wat de berichtgeving over klager betreft, moet worden vastgesteld dat hij aan meerdere van de voorwaarden beantwoordt die identificatie mogelijk maken. Door de ernst van de feiten waarvoor klager is veroordeeld is hij een publieke figuur geworden die tot het collectieve geheugen is gaan behoren. Klager heeft nadien ook zelf de belangstelling opgezocht door de publicatie van het autobiografische boek ‘Monster zonder waarde? Het levensverhaal van een zesvoudige moordenaar’, en hij is door zijn ontsnappingspogingen ook in het nieuws gekomen.

Identificatie van klager is in die omstandigheden dan ook te verantwoorden.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is ongegrond

Brussel, 8 september 2011